

100 let od narození Radislava Hoška

Ve *Slovníku českých filozofů*, vydaném v roce 1998 Masarykovou univerzitou pod pečlivým vedením Jiřího Gabriela a jeho redakčního kruhu (Josef Krob, Helena Pavlincová, Jan Zouhar), se můžeme na 194. straně setkat se jménem Radislava Hoška (13. 3. 1922 – 28. 4. 2005), profesora antické literatury nejprve na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, od roku 1969 pak na katedře věd o antickém starověku Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Několik životopisných údajů zde doplňuje podstatně bohatší bibliografický seznam publikací tohoto znalce antické literatury, překladatele a epigrafika, na něhož museli autoři zmíněného *Slovníku* velmi náležat, aby v této jistě užitečné publikaci připustil uvedení svého jména a několika nezbytných údajů o sobě a svém díle.

Jako jeden z jeho dlouholetých přátel jsem byl nejprve svědkem jeho odmítání a nakonec i jeho neskrývaně mrzutého souhlasu s tím, aby i jeho jméno – včetně příslušných údajů – do zmíněného *Slovníku* vstoupilo. Profesor Radislav Hošek nechtěl být považován za filosofa, nechtěl jím být a nebyl jím, akademická filosofie (zařadme si pod tento termín cokoli, co uznáme za vhodné) ho nebavila a nezajímala, nicméně k filosofickému myšlení měl velmi blízko, včetně jistého respektu vůči němu. Dával to najevo nenápadně, v našich nesčetných rozhovorech, vedených po dlouhá léta za našich společných jízd vlakem na trase Brno – Praha – Brno, neboť jsme oba sdíleli obdobný osud Brňanů zaměstnaných v Praze a pend-

lujících mezi oběma městy. A následně i v rozmlouvách, v nichž jsme pokračovali při kávě a víně (pan profesor dával ale přednost kombinaci čaje s červeným vínem) v některých útulných pohostinných místech v Praze i Brně. Někdy ve společnosti dalších přátel, kteří již bohužel rovněž nežijí, někdy sami dva.

Pan profesor byl vynikající společník, jak snad uznávali i ti, kdo se mohli někdy cítit zasaženi jeho ironií. To byl i můj případ jako velmi mladého studenta, který v počátcích svých studií musel absolvovat jeho přednáškový kurz ze starověkých dějin. Později došlo k nevyhnutelné změně, pochopil jsem, že se za touto ironií skrývá porozumění, které jsem se naučil oceňovat. Ony společné rozhovory, o nichž se zde zmiňuji, byly velmi často filosofické povahy, a ne-li rovnou filosofické, pak se filosofii alespoň velmi blížily. Byly tím, co zná francouzská literatura pod termínem „entretiens“. Netvrdím, že byly vždy duchaplné, ale nikdy nebyly duchamorné. A vedly mimo i jiné k tomu, že jsem podlehl žádosti pana profesora napsat úvod k jednomu, či dvěma jeho velice záslužným překladům.

Nebudu zde jmenovat, co vše napsal, přeložil nebo co vše pod jeho vedením vyšlo v edici *Antická knihovna*; kdo pocítí potřebu seznámit se více s dílem profesora Hoška, necht' se obrátí k příslušným bibliografiím, k internetovým vyhledávačům atd. Zjistí z nich, že profesor Radislav Hošek byl též uznávaným znalcem antických mystérií a divadla. Já k tomu dodám jen, že byl rovněž

znalcem výtvarného umění, moderní abstraktní malby a mnoha jiného. Především však života a díla sv. Augustina, jak o tom svědčí jeho poslední kniha *Aurelius Augustinus. Říman, člověk, světec*,¹ věnovaná vzpomínce na jeho nepřekonatelného učitele, profesora Františka Novotného. A byl ovšem rovněž vynikajícím znalcem Platóna, především jeho *Ústavy*, kterou moderním způsobem

znovu přeložil.² Myslím tedy, že je zcela namístě připomenout na stránkách *Filosofického časopisu* výročí jeho nedozítých sta let.

Petr Horák

Fakulta filozofická Univerzity Pardubice
phorak88@gmail.com

1 Hošek, R., *Aurelius Augustinus. Říman, člověk, světec*. Praha, Vyšehrad 2000.

2 Platón, *Ústava*. Přel. R. Hošek. Praha, Svoboda 1990. Edice Antická knihovna.

Zpráva o vzniku revue „Academix“

Ve spolupráci s Technickou univerzitou v Liberci¹ vznikl nový tištěný dvouměsíčník s názvem *Academix*,² ve kterém většinu příspěvků tvoří diskuzní a recenzní esejistika. Cílem revue *Academix* je prezentace složitějších témat, teoretických rozborů a odborných analýz srozumitelnou formou, a tudíž zpřístupnění akademického poznání – od společenských přes přírodovědné až po technické obory – širší veřejnosti.

V každém čísle dominuje ústřední téma, ke kterému se váže většina textů. Vedle esejů přímo spjatých s hlavním tématem věnujeme prostor také recenzní esejistice. V tomto ohledu je pro nás inspirací tradice zahraničních periodik typu *London* (nebo *New York*) *Review of Books*. Tato periodika jsou specifická tím, že dokáží mimo jiné zaznamenat ménící se vnímání společnosti – a prostřednictvím reflexe a debaty k aktuálním fenoménům doby se pak stát součástí společenských změn.

Rovněž prostor časopisu *Academix* proto slouží jako platforma pro setkávání i střetávání rozmanitých názorových proudů, pro otevřenou diskusi. Žijeme v době názorových střetů i bublin. Jednou z cest, jak z toho ven, je dialog a snaha pochopit odlišné pozice; také proto se k řadě textů snažíme hledat další autorky a autory, kteří by k nim

1 Další partneři a spolupracující instituce: Martina Kupsová a Dipozitiv Studio (design, grafika, sazba, tisk, marketing); Vysoká škola chemická a technologická (spolupráce na tvorbě obsahu třetího čísla); Ateliér tvorby písma a typografie – UMPRUM (tvorba písma, typografie a layoutu pro druhé číslo). Knižní ukázky do časopisu dosud poskytla nakladatelství Argo, Host, Paseka, Filosofía, 65. pole, Kazda, Vyšehrad.

2 Kontakty: webové stránky: <http://academix-revue.cz/>; email: redakce@academixrevue.com; tel.: +420 775 112 135.